

Sygn. akt: I C 1871/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Suwałkach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	<i>SSR Małgorzata Malinowska</i>
Protokolant:	<i>sekr. sądowy Edyta Lipnicka</i>

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2016 r. w Suwałkach

sprawy z powództwa M. M. (1)

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda M. M. (1) kwotę 20.000,00 zł (dwadzieścia tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 kwietnia 2016 do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda M. M. (1) kwotę 2.027,78 zł (dwa tysiące dwadzieścia siedem złotych i siedemdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV. tytułem brakujących wydatków w sprawie nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Suwałkach):

- od (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 605,92 zł (sześćset pięć złotych i dziewięćdziesiąt dwa grosze);
- od M. M. (1) kwotę 298,44 zł (dwieście dziewięćdziesiąt osiem złotych i czterdzieści cztery grosze).

SSR Małgorzata Malinowska

Sygn. akt I.C. 1871/15

UZASADNIENIE

Powód M. M. (1) wystąpił przeciwko (...) S.A. w W. z pozwem o zapłatę kwoty 30.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 5 września 2013 do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż w dniu 11 czerwca 2013 r. doszło do wypadku w wyniku, którego został uszkodzony. Odpowiedzialność za skutki zdarzenia przyjął pozwany. Na skutek zdarzenia doznał obrażeń ciała w postaci: zwichnięcia stawu ramiennego lewego ze złamaniem guzka większego kości ramiennej, złamania nasady bliższej kości ramiennej, otwartego złamania goleni lewej z przemieszczeniem, złamania trzonu piszczeli i kostki przyśrodkowej goleni lewej, rany tłuczonej okolicy kostki bocznej lewej oraz licznych otarć skóry goleni lewej. Po zdarzeniu został przewieziony do Wojewódzkiego Szpitala im. (...)

R. w S. gdzie przebywał od dnia 11.06.2013r. do dnia 10.07.2013r., od dnia 24.09.2013 r. do dnia 26.09.2013 r. oraz od dnia 19.03.2015 r. do 23.03.2013 r. Powód wskazał, iż podczas pobytów w szpitalu przeszedł kilka zabiegów operacyjnych w tym repozycji złamań, przeszczepów skóry. Nadto po opuszczeniu szpitala wielokrotnie przechodził rehabilitację. Powód podał, iż przebyte zabiegi wiązały się z ogromnym bólem, długim okresem rekonwalescencji i niedogodnościami. Do uzyskania sprawności wymagał długotrwałej rehabilitacji, a następstwa bólowe i ruchowe wielomiejscowych zwichnięć i złamań powód odczuwa do dnia dzisiejszego. Sprawca wypadku był ubezpieczony w zakresie OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Po zawiadomieniu pozwanego o szkodzie, decyzją z dnia 05.09.2013 r. przyznał jej zadośćuczynienie w kwocie 20.000,00 zł oraz kwotę 97,64 zł tytułem kosztów leczenia. Pismem z dnia 31 lipca 2014 r. Powód wezwał pozwanego do zapłaty dodatkowego zadośćuczynienia, który uznał swą odpowiedzialność i wypłacił zadośćuczynienie w kwocie 20.000,00 zł.

Pozwany (...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania. Nie kwestionował, iż ponosi odpowiedzialność za szkody wynikłe w związku ze zdarzeniem z dnia 11 czerwca 2013 r., jednakże w jego ocenie wypłacona kwota w łącznej wysokości 20.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia, stanowi adekwatną rekompensatę do poniesionych przez niego szkód. Wskazał, iż ustalając wysokość zadośćuczynienia wzięto pod uwagę doznany przez powoda uszczerbek na zdrowiu, wiek, charakter i rozmiar obrażeń będących następstwem wypadku oraz związanych z nim cierpień fizycznych i psychicznych, a także ograniczenia wykonywania czynności życia codziennego. Dodatkowo pozwany wskazał, iż w toku postępowania karnego Sąd Rejonowy w Suwałkach prawomocnym wyrokiem z dnia 29.10.2013r. w sprawie sygn. akt II K 562/13 zasądził na rzecz pokrzywdzonego M. M. (1) zadośćuczynienie w kwocie 5.000,00 zł. W ocenie pozwanego zasądzenie przez Sąd Karny zadośćuczynienia stanowi przeszkodę do zasądzenia w postępowaniu cywilnym dalszej kwoty z tego samego tytułu. Dodatkowo w ocenie pozwanego należności odsetkowe winny zostać zasądzone od dnia wyrokowania.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 11 czerwca 2013 r. w S. na skrzyżowaniu ulic (...) i ul (...) doszło do wypadku drogowego w którym samochód osobowy H. (...) o nr rej (...) zderzył się z motocyklem Y. o nr rej. (...), którym kierował M. M. (1). W wyniku powyższego zdarzenia kierujący motocyklem M. M. (1) doznał zwichnięcia stawu barkowego lewego, złamania guzka większego kości ramiennej lewej, otwartego złamania goleni lewej z przemieszczeniem, złamania kostki przyśrodkowej goleni lewej, rany tuczony okolicy kostki bocznej lewej oraz otarć skóry goleni lewej. Bezpośrednio z miejsca zdarzenia M. M. (2) został przewieziony karetką pogotowia do Oddziału Urazowo – Ortopedycznego Szpitala Wojewódzkiego im. (...) L. R. w S., gdzie przebywał od 11 czerwca 2013 r. do dnia 10 lipca 2013r. W czasie pobytu w dniu 11 czerwca 2013 r. wykonano repozycję zwichniętego barku lewego i kończynę górną lewą unieruchomiono ortezą. Następnego dnia po wypadku tj. 12 czerwca 2013 r. dokonano operację - repozycję złamania trzonu goleni lewej ze stabilizacją gwoździem śródszpikowym blokowanym. Po powyższych zabiegach wystąpiły komplikacje i z uwagi na złe gojenie rany i podejrzaną miejscową martwicę dnia 28.06.2013r. ubytek skóry goleni lewej okolicy kostki przyśrodkowej pokryto przeszczepem skóry pobranym z uda. M. M. (1) szpital opuścił dnia 10 lipca 2013r. z zaleceniem kontroli w (...) za 2 tygodnie, poruszania się o kulach z asekuracją oraz kontynuację profilaktyki przeciwzakrzepowej. Wystawiono zwolnienie lekarskie na okres 11.06. - 23.08.2013r. Zgodnie z zaleceniem dalsze leczenie M. M. (1) kontynuował w Poradni O. - Urazowej w S., gdzie zgłaszał się na okresowe kontrole. W trakcie pierwszej wizyty powypadkowej dnia 18.07.2013 roku odnotowano, iż występuje ograniczenie ruchomości stawu ramiennego lewego. Stwierdzono wówczas odczyn zapalny okolicy stawu skokowego lewego w związku z czym zaordynowano antybiotyk - D. C.. W trakcie kolejnej wizyty dnia 24.07.2013 roku odnotowano utrzymujące się dolegliwości bólowe oraz ograniczenie ruchomości barku lewego, wygojenie ran pooperacyjnych. Zalecono wówczas utrzymanie szyny gipsowej i okresowe jej zdejmowanie do ćwiczeń. W trakcie kolejnych wizyt nie odnotowywano szczególnych komplikacji. M. M. (1) w dalszym ciągu przebywał na zwolnieniu. W dniu 20.09.2013 roku odnotowano mniejsze dolegliwości bólowe i po wykonaniu kontrolnego rtg, w którym stwierdzono zrost złamania skierowano powoda do szpitala celem dynamizacji zespolenia. W dniach 24.09.2013 - 26.09.2013r M. M. (1) był ponownie hospitalizowany w Oddziale O. z rozpoznaniem: złamanie goleni lewej w trakcie gojenia. Stan po zespoleniu (...). Dnia 15.09.2013r wykonano zabieg w czasie którego usunięto 2 śruby blokujące z dalszej nasady goleni lewej. W dniu wypisu powoda ze szpitala zalecono kontrolę w (...) za tydzień. W

trakcie wizyty powoda w (...) w S. dnia 02.10.2013 roku odnotowano pobyt w szpitalu, stwierdzono obrzęk goleni lewej, zdjęto szwy. W czasie kolejnej wizyty w Poradni dnia 25.10.2013 roku odnotowano zmniejszenie dolegliwości oraz, że odnotowano, iż powód porusza się o 2-ch kulach. Ponownie przedłużono zwolnienie lekarskie na okres 26.10. - 22.11.2013r. W toku dalszego leczenia i kolejnych wizyt w Poradni odnotowywano utrzymujące się dolegliwości bólowe ze strony goleni lewej. Wprowadzono leki przeciwbólowe oraz przedłużano zwolnienia lekarskie – ostatecznie do dnia 02.12.2013 roku. Następnie po uzyskaniu pełnego zrostu z przebudową kostną M. M. (1) po raz kolejny został skierowany do Oddziału (...) Urazowego Szpitala Wojewódzkiego w S., gdzie w dniach 19.03.2015 - 23.03.2015r. usunięto gwóźdź śródszpikowy z kości piszczelowej lewej z rozpoznaniem. Wypisując M. M. (1) ze szpitala zalecono chodzenie o kulach łokciowych i kontrolę w (...) za 10 dni. Następnie w trakcie wizyty w (...) dnia 01.04.2015 roku odnotowano pobyt M. M. (1) w szpitalu i usunięcie zespolenia oraz wygojenie ran pooperacyjnych. Zdjęto szwy. W trakcie kolejnej wizyty w Poradni dnia 15.04.2015 roku stwierdzono wygojenie ran goleni lewej, jak również fakt poruszania się pacjenta o kulach. Dalsze leczenie odbywało się w formie zabiegów rehabilitacyjnych które M. M. (1) odbywał: w dniach 26.05.2014 - 06.06.2014r oraz 09.06.2014 - 20.06.2014r. w Poradni (...) Lecznicy dla Dorosłych w Ośrodku (...) w S.; w dniach 19.08.2014 - 11.09.2014r. odbył leczenie sanatoryjne w Sanatorium (...) w A. w ramach Prewencji Rentowej ZUS. Kolejną rehabilitację odbył w Stacji (...) Caritas Diecezji (...) w P. w okresie od dnia 19.01.2015 - 30.01.2015r. oraz w okresie od dnia 04.01.2016 - 15.01.2016r. (dowód: karty informacyjne leczenia szpitalnego k. 18 – 20, k. 104, k. 146, historia choroby k. 21 – 23, k. 83 – 85, 96 – 97, 101 – 103, 105 – 145, k. 178 – 187, zaświadczenie k. 24, k.28, informacja o przebytej rehabilitacji k 25- 27, skierowanie k. 88 – 94, dokumentacja medyczna k. 147 – k. 173)

Sąd Rejonowy w Suwałkach wyrokiem z dnia 29 października 2013 r. warunkowo umorzył postępowanie karne prowadzone przeciwko M. C. oskarżonego o to że w dniu 11 czerwca 2013 roku około godz. 17.15 w S., na skrzyżowaniu ul. (...), kierując samochodem osobowym marki H. (...) o nr rej. (...), jadąc drogą podporządkowaną, tj. ul. (...) na wprost przez skrzyżowanie, nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że nie ustąpił pierwszeństwa, jadącemu ul. (...) – drogą z pierwszeństwem przejazdu, nadjeżdżającemu z jego prawej strony motocyklowi marki Y. o nr rej. (...), którym kierował M. M. (1), na skutek czego doszło do zderzenia pojazdów, co też było przyczyną powstania u motocyklisty obrażeń ciała w postaci zwichnięcia stawu ramiennego lewego ze złamaniem guzka większego kości ramiennej, otwartego złamania goleni lewej, złamania trzonu piszczeli i złamania kostki przyśrodkowej goleni lewej i rany tłuczonej okolicy kostki bocznej lewej, co spowodowało u niego naruszenie czynności narządu ciała trwające dłużej niż siedem dni tj. o czyn z art. 177 § 1 kk. Jednocześnie Sąd na mocy art. 67 § 3 k.k. i art. 46 § 1 k.k. zobowiązał M. C. do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego M. M. (1) kwoty 5.000 zł, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. (dowód: wyrok k. 16)

W dacie zdarzenia H. (...) o nr rej (...) korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. w W. (dowód: bezsporne dodatkowo, potwierdzenie ubezpieczenia w aktach szkody k. 63 koperta)

M. M. (1) w dacie zdarzenia miał 48 lat i pracował jako operator koparki. Nie miał żadnych schorzeń. Był człowiekiem aktywnym i lubiącym sport. Po opuszczeniu szpitala pomagał mu syn, sąsiedzi oraz rodzice u których zamieszkał. Początkowy okres wiązał się ze znacznym zespołem bólowym i wynikał z urazu oraz leczenia szpitalnego. Obrażenia jakich doznał M. M. (1) dostarczały dolegliwości bólowych o znaczny stopniu nasilenia, zwłaszcza w początkowym okresie powypadkowym. W trakcie pobytu w szpitalu leki przeciwbólowe były ordynowane przez personel medyczny. Po opuszczeniu szpitala (...) leki przeciwbólowe przyjmował w okresach nasilenia dolegliwości. W późniejszym okresie, nasilenie dolegliwości bólowych było związane z zabiegiem operacyjnym usunięcia zespolenia - gwoździa śródszpikowego, które trwało przez okres 4-7 dni. W związku ze zdarzeniem z dnia 11 czerwca 2013r. M. M. (1) przez okres 6 miesięcy (182dni) przebywał na zwolnieniu lekarskim tj. do dnia 02.12.2013 roku. Następnie przez okres roku przebywał na świadczeniu rehabilitacyjnym ZUS. W grudniu 2014 roku powód wrócił do pracy. Na kolejnym zwolnieniu lekarskim M. M. (1) przebywał po zabiegu operacyjnym usunięcia zespolenia - gwoździa śródszpikowego w dniu 20.03.2015 roku przez okres 30 dni. Zastosowane powypadkowe leczenie doprowadziło do prawidłowej repozycji zwichnięcia barku lewego i wygojenia złamanego guzka większego bez istotnego przemieszczenia. Z

powodu tego uszkodzenia przez okres około 1 miesiąca M. M. (1) musiał stosować unieruchomienie kończyny górnej lewej ortezą. Pomimo leczenia ortopedycznego i następnie długotrwałej rehabilitacji u M. M. (1) utrzymują się dolegliwości bólowe i ograniczenia ruchomości barku lewego, zwłaszcza w zakresie odwodzenia i zgięcia oraz rotacji zewnętrznej. Ograniczenia te powodują utrudnienia przy wykonywaniu cięższych prac fizycznych, zwłaszcza wymagających unoszenia przedmiotów wyprostowaną w łokciu kończyną. Dolegliwości bólowe barku lewego nasilają się przy próbie podnoszenia cięższych przedmiotów i podczas dłuższej jazdy samochodem jako kierowca. W okresie powypadkowym M. M. (1) poruszał się przy pomocy kul łokciowych przez okres około 8-9 miesięcy. Następnie zaś przez okres około 3 miesiące chodził o 1 kuli łokciowej. Bez pomocy przyrządów ortopedycznych M. M. (1) poruszał się po około roku od wypadku. Zastosowane leczenie operacyjne doprowadziło do wygojenia złamań z przemieszczeniami. Obecnie M. M. (1) ma trudności z chodzeniem po schodach i nierównościach terenu ze względu na ograniczenia ruchomości w stawie skokowym lewym. Pełny powrót M. M. (1) do stanu zdrowia jak sprzed wypadku nie jest możliwy. W dalszym ciągu utrzymują się dolegliwości bólowe i ograniczenie ruchomości w zakresie barku lewego, stawu kolanowego lewego i stawu skokowego lewego. Zastosowane leczenie doprowadziło do wygojenia złamań, z tym że złamanie kości piszczelowej i kostki przyśrodkowej wygoiło się z nieznacznym przemieszczeniem, zaś złamanie kości strzałkowej wygoiło się z przemieszczeniem (bok do boku w projekcji A-P). W obrębie stawu kolanowego, goleni lewej i stawu skokowego lewego pozostały blizny pooperacyjne i pourazowe. Leczenie powypadkowe M. M. (1) zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy. Zastosowane leczenie ortopedyczne i rehabilitacyjne spowodowało zmniejszenie dolegliwości i w żadnym wypadku nie powoduje zwiększenia odczuwanych przez powoda dolegliwości. (dowód: opina biegłego z zakresu (...). K. k. 195 – 207, k. 233 – 235)

Poza dolegliwościami fizycznymi zdarzenie z 11 czerwca 2013r. wpłynęło negatywnie na życie M. M. (1). Bezpośrednio po opuszczeniu szpitala zamieszkał z rodzicami. Po wypadku wybudzał się w nocy. Miał lęki. Zanim doznał urazów był osobą zdrową i aktywną. Aktualnie boi się jeździć motocyklem. Obawia się również utraty pracy, albowiem dolegliwości bólowe powodują, iż ma problemy z wykonywaniem czynności. Jego praca wymaga bowiem kierowania pojazdami, on zaś obawia się ruchu. Boi się, że znowu inny uczestnik ruchu popełni błąd. (dowód: informacyjne wyjaśnienia powoda nie kwestionowane przez stronę pozwaną k.68 - 69)

Pismem z dnia 7 sierpnia 2013 r. M. M. (1) zgłosił (...) S.A. w W. szkodę osobową domagając się wypłaty odszkodowania oraz 85.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia. Decyzjami z dnia 05.09.2013 r., 18.10.2013 r., 21.05.2014 r., 31.10.2014 r., 19.11.2014 r., 17.12.2014 r., 15.01.2015r., 05.02.2015 r., 17.02.2015 r., 25.05.2015 r., 12.06.2015 r. ubezpieczyciel przyznał M. M. (1) zadośćuczynienie w łącznej kwocie 20.000,000 zł. (dowód: decyzje k. 29 -46)

Sąd zważył, co następuje :

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawało, iż pozwany – co do zasady – ponosi względem powoda odpowiedzialność za skutki wypadku z dnia 11 czerwca 2013 r. Okoliczności powyższej pozwany zresztą nie kwestionował. W tym stanie rzeczy jedynie porządkująco wskazać należy, iż znajduje ona swe źródło w treści art. 34 i 35 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) w zw. z art. 436§2 kc w zw. z art. 436§1 kc i 415 kc.

Treść żądania zgłoszonego przez powoda wskazywała, iż w związku ze zdarzeniem z dnia 11 czerwca 2013 r. przypisuje on pozwanemu odpowiedzialność w zakresie roszczeń o zadośćuczynienie. Rzeczą Sądu stało się rozstrzygnięcie czy żądanie powódki zasługuje na uwzględnienie, a jeżeli tak – to w jakiej części.

Zgodnie z art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie o jakim mowa w art. 445 kc ma przede wszystkim na celu naprawienie krzywd wyrządzonych deliktem oraz złagodzenie cierpień fizycznych i psychicznych - zarówno tych już doznanych, jak też tych mogących wystąpić w przyszłości. Przy czym nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu

mogą usprawiedliwiać przyznanie zadośćuczynienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie V CKN 909/00, LEX 56027).

Natomiast wysokość zadośćuczynienia winna kształtować się na poziomie umożliwiającym spełnienie jego podstawowej funkcji kompensacyjnej – a zatem powinna ona uwzględniać wszystkie okoliczności zdarzenia wpływające na rozmiar doznanych krzywd oraz prezentować realnie odczuwalną dla pokrzywdzonego wartość ekonomiczną. Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno się opierać na obiektywnych i sprawdzalnych kryteriach, przy uwzględnieniu jednak indywidualnej sytuacji stron (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2002 r. w sprawie IV CKN 1266/00, LEX nr 80272).

Na okoliczność ustalenia charakteru i zakresu urazów jakich urazów doznał powód na skutek wypadku z 11 czerwca 2013 r., ich wpływu na życie codzienne powoda, zwiększenia jego potrzeb, intensywności doznanych cierpień, długości okresu rekonwalescencji oraz okresu niezdolności do pracy, wskazania czy możliwy jest pełny powrót do zdrowia, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii.

Stan zdrowia powoda oraz konsekwencje zdarzenia z dnia 11 czerwca 2013 r. zostały szczegółowo już opisany w części ustaleniuowej uzasadnienia, dlatego też ponowne ich wskazywanie uznać należy za bezcelowe. Należy jednak przypomnieć, iż wedle biegłego w związku ze zdarzeniem z dnia 11 czerwca 2013 r. powód doznał zwichnięcie stawu barkowego lewego ze złamaniem guzka większego kości ramiennej lewej, złamania otwartego goleni lewej z przemieszczeniem, złamania kostki przyśrodkowej goleni lewej, rany tłuczonej okolicy kostki bocznej goleni lewej oraz otarć skóry goleni lewej. Dodatkowo należy zauważyć, iż według biegłego okoliczności i mechanizm urazu spowodował również uszkodzenie więzadłowe stawów kolanowych, czego skutkiem jest stwierdzana podczas badania niestabilność przednia stawów. Biegły wskazał, iż w początkowym okresie obrażenia dostarczały znacznych dolegliwości bólowych. Zastosowane leczenie doprowadziło do wygojenia złamań w obrębie goleni lewej. Złamanie kości piszczelowej i kostki przyśrodkowej wygoiło się z nieznacznym przemieszczeniem, natomiast złamanie kości strzałkowej wygoiło się z przemieszczeniem. W obrębie stawu kolanowego, goleni lewej i stawu skokowego lewego pozostały blizny pooperacyjne i pourazowe. Zauważyć należy, iż proces leczenia był długotrwały i przebiegał z komplikacjami – z uwagi na zagrażającą martwicę zaszła konieczność dokonania przeszczepów skóry. Zbieg ten, oprócz oczywistych dolegliwości w miejscu chorobowym wiązał się z koniecznością dokonania dodatkowych ran w miejscu pobrania skóry do przeszczepu. Dodatkowo po zakończeniu leczenia szpitalnego tany nie goiły się właściwie. W czasie leczenia ambulatoryjnego tj. dnia 18.07.2013r. twierdzono odczyn zapalny okolicy stawu skokowego lewego w związku z czym zaordynowano antybiotyk. Kuracja antybiotykowa, co jest powszechną wiedzą wiąże się z ogólnym osłabieniem organizmu i jego odporności. Podkreślenia wymaga fakt, iż biegły zaznaczył, iż pełny powrót M. M. (1) do stanu zdrowia jak sprzed wypadku nie jest możliwy. Wynika to z faktu, iż złamania wygoiły się z przemieszczeniami. U powoda w dalszym ciągu utrzymują się dolegliwości bólowe i ograniczenie ruchomości w zakresie barku lewego, stawu kolanowego lewego i stawu skokowego lewego. Sąd podzielił w całości wnioski wynikające z opinii biegłego uznając ją za w pełni wiarygodną. Opinię biegłego Sąd podzielił w całej rozciągłości albowiem cechowała je zupełność, wnikliwość i skrupulatność. Przy jej sporządzaniu biegły wykazał się fachowością, należyłą znajomością badanych zagadnień. W uzupełniającej opinii biegły odniósł się do wszystkich zastrzeżeń zgłaszanych przez stronę pozwaną. Biegły szczegółowo opisał stan zdrowia powoda, posiadane przez nią jednostki chorobowe – ze szczególnym wskazaniem skutków zdarzenia z dnia 11 czerwca 2013 r. oraz zaznaczeniem i opisem trwałych skutków naruszenia sprawności organizmu. Biegły wyjaśnił, iż leczenie powypadkowe zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy. Zastosowane leczenie ortopedyczne i rehabilitacyjne spowodowało zmniejszenie dolegliwości i w żadnym wypadku nie powoduje zwiększenia odczuwanych przez powoda dolegliwości.

Dodatkowo Poza sferą typowo „uszkodzeniową”, powód doznał też w związku ze zdarzeniem z dnia 11 czerwca 2013 r. szkód w sferze psychicznej. Sfery tej nie można, zdaniem Sądu, ani pominąć ani bagatelizować oceniając zasadność roszczenia o zadośćuczynienie. (...) psychiczne człowieka stanowi bowiem podstawę prawidłowego jego funkcjonowania w rodzinie, życiu zawodowym czy ogólnie rzecz biorąc - życiu społecznym. Wszelkie jego zachwiania rodzą zatem dla człowieka ujemne konsekwencje nie tylko medyczne, ale też we wszystkich innych przejawach jego dotychczasowej aktywności życiowej. M. M. (1) – z uwagi na rozległość obrażeń – doznał ogromnego ograniczenia

w dotychczasowej aktywności. Zauważyć należy, iż do dnia zaistnienia nie miał problem zdrowotnych. Natomiast po wypadku z dnia 11 czerwca 2013 r. z jednym dniem stała się osobą wymagającą pomocy i opieki. Bezpośrednio po wypadku, w czasie pobytu w szpitalu nie mógł spać. W okresie późniejszym miał koszmary, wybudzał się. Obawia się czy poradzi sobie w pracy, albowiem w dalszym ciągu odczuwa lęki w czasie jazdy.

Uwzględniając wszystkie powyższe okoliczności roszczenie powoda z tytułu zadośćuczynienia należało ocenić jako usprawiedliwione. Sąd uznał przy tym, iż rozmiar roszczeń zgłoszonych w pozwie jest wygórowany i należne z tego tytułu powodowi świadczenie wynosi 20.000,00 zł, dlatego też orzeczono jak w pkt I wyroku. Przypomnieć należy, iż ubezpieczyciel wypłacił już powodowi kwotę 20.000,00 zł. Należności odsetkowe od kwoty zasądzonego zadośćuczynienia zasądzono od dnia wyrokowania. Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 8 grudnia 1997 roku (sygn. akt 1 CKN 361/97 oraz z dnia 9 stycznia 1998 roku (sygn. akt 3 CKN 301/97) wskazał że zadośćuczynienie ma charakter konstytutywny, a świadczenia przyznane z tytułu zadośćuczynienia są jednorazowe i waloryzacyjne. Konsekwencją powyższego stanu jest przyjęcie, że odsetki ustawowe od kwoty zasądzonej tytułem zadośćuczynienia należą się najwcześniej od daty wydania wyroku. Zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę ma na celu kompensatę szkody niemajątkowej. W razie ustalenia wysokości zadośćuczynienia wg stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy uzasadnione jest zatem przyznanie odsetek dopiero od chwili wyrokowania. Z tych też przyczyn roszczenie o należności odsetkowe w pozostałym zakresie podlegały oddaleniu.

Podkreślić należy, iż orzekając powyższe Sąd miał na uwadze fakt, iż w toku postępowania karnego Sąd Rejonowy w Suwałkach wyrokiem z dnia 29.10.2013 r. zasądził od sprawcy szkody M. C. na rzecz M. M. (1) kwotę 5.000,00 zł. Korzystanie przez sprawcę przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych nie wyłącza orzeczenia naprawienia szkody lub nawiązki w wyroku karnym na podstawie art. 46 § 1 i 2 kk. (por. postanowienie Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów (z dnia 24 lutego 2006 r., sygn. akt III CZP 95/05 – LEX nr 180671). Jednocześnie należy zauważyć, iż Sąd Najwyższy już w uchwale z dnia 18 lutego 1976 r. (sygn. akt III CZP 3/76, publ. OSNC 1976/11/236 – LEX nr 1990) stanął na stanowisku, że prawomocne zasądzenie w wyroku skazującym na rzecz osoby poszkodowanej kwoty z tytułu zadośćuczynienia pieniężnego, nie pozbawia tej osoby możliwości dochodzenia wyższego zadośćuczynienia w odrębnym procesie. Podobne stanowisko Sąd Najwyższy zajął w uchwale z dnia 24 listopada 1966 r. (sygn. akt III CZP 91/66, publ. OSNC 1967/3/47 – LEX nr 478) oraz wyroku z dnia 11 lutego 1971 r. (sygn. akt IIICRN 521/70, publ. OSNC 1971/11/202 – LEX nr 1265). Dlatego też Sąd uznał, iż podnoszony przez pozwanego zarzut, iż zasądzenie zadośćuczynienia na rzecz powoda w postępowaniu karnym zadośćuczynienia stanowi przeszkodę do zasądzenia w postępowaniu cywilnym dalszej kwoty, za niezasadny. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że zadośćuczynienie pieniężne z tytułu doznanej krzywdy przewidziane w art. 445 kc ma na celu przede wszystkim złagodzenie doznanych przez poszkodowanego cierpień (cel kompensacyjny) i obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne oraz psychiczne. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, bowiem w powołanym przepisie mowa jest o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”, która jest przyznawana jednorazowo. Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być zatem dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a w szczególności wieku poszkodowanego, czasu trwania jego cierpień oraz ich dolegliwości, jak również odniesieniem tego świadczenia do przeciętnych warunków ekonomicznych panujących w społeczeństwie. W związku z tym oczywistym było, że Ubezpieczyciel przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia należnego poszkodowanemu (w łącznej sumie 20.000 zł) – uwzględnił również to świadczenie pieniężne wpłacone na jego rzecz bezpośrednio przez sprawcę, o czym wskazywano chociażby w decyzji z dnia 5.09.2013 r.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 100 kpc w zw. z § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.). Na poniesione przez powoda koszty złożyły się 1.500,00 zł tytułem opłaty od pozwu, 2.417,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika oraz 300,00 zł tytułem zaliczki na poczet wydatków związanych z opinią biegłego. Pozwany natomiast poniósł koszt wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 2.417,00 zł. Powód wygrał niniejszy proces w 67 %, a zatem uległ

stronie przeciwnej w 33 %, w takim też zakresie powinien też ponieść koszty sądowe w niniejszej sprawie. Stosownie do powyższego wyniku sprawy pozwany winien zwrócić powodowi kwotę 2.027,78 zł. Dlatego też orzeczono jak w pkt III wyroku.

O brakujących kosztach sądowych rozstrzygnięto natomiast w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167 poz. 1398 z późn. zm.) w zw. z art. 100 kpc, przy czym odnośnie obciążenia tymi kosztami strony w pełni aktualne pozostają uwagi poczynione w akapicie poprzednim. Koszty sądowe poniesione przez Skarb Państwa wyniosły 904,36 zł (koszty pozyskania dokumentacji medycznej 6,93 zł i 110,45 zł, jak również koszty biegłego 595,16 zł i 191,82 zł. Jak już powyżej wskazano powód winien ponieść 33 % tych kosztów, zaś pozwany 67 %. Stąd też orzeczono jak w pkt IV wyroku.

SSR Małgorzata Malinowska